

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobců: **a) J. H., b) E. H.**, zast. JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem se sídlem Praha 2, Botičská 1936/4, **c) Mgr. P. M.**, bytem Praha 4- Podolí, Jeremenkova 233/79, zast. Mgr. Hynkem Peroutkou, advokátem se sídlem Praha 1, Na Příkopě 15, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem Praha 1, Jungmannova 35/29, za účasti osoby na řízení zúčastněné: MARKING, spol.s r.o., IČ:49616480, se sídlem Jeremenkova 763/88, Praha 4, zast. JUDr. Milanem Kohoutem, advokátem se sídlem Břevnovská 433/12, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.4.2010, č.j. S-MHMP 686653/2009/OST/Fr,

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 19.04.2010 č.j. S-MHMP 686653/2009/OST/Fr se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům J. H. a E. H. náhradu nákladů řízení ve výši 19. 568,-Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ladislava Břeského, advokáta.**
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci Mgr. P. M. náhradu nákladů řízení ve výši 16.520,-Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Hynka Peroutky, advokáta.**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se samostatně podanými žalobami /věci vedené pod sp.zn.10A 159/2010 a sp.zn. 10A 164/2010/ u Městského soudu v Praze domáhají přezkoumání téhož napadeného usnesení Magistrátu hl. m. Prahy označeného v záhlaví, kterým bylo zastaveno přezkumné řízení

zahájené z moci úřední ve věci územního rozhodnutí, č.j. P4/54626/09/OST/JARY/353 ze dne 4.5.2009, o umístění stavby bytového domu „Residence Swisshouse“ (dále jen „stavba“) na pozemcích par.č. 1677, 1678 a 2046/1, k.ú. Podolí, při ulici Jeremenkova v Praze 4, vydaného Úřadem městské části Praha 4, odbor stavební, podle ustanovení podle § 92 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu(stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).

V podané žalobě žalobci ad a), b) namítají zkrácení ve svých právech tím, že žalovaný, ač sám přezkumné řízení z úřední moci zahájil, následně rozhodl o zastavení přezkumného řízení podle § 94 odst. 4 zákona č.500/2004 Sb.(dále jen „správní řád“) i když zjistil, že bylo územní rozhodnutí vydáno v rozporu s ustanovením čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl.m.Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „vyhl. OTHP“), když navržené umístění nesplňuje odstupovou vzdálenost od sousedních domů čp. 233 a čp. 231 v k.ú.Podolí. Podle žalobců ad a),b) je umístění stavby navíc v rozporu s čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 téže vyhlášky. Žalobci tvrdí, že stavba svojí velikostí zásadním způsobem znehodnocuje sousední pozemky a rodinné domy (čtyři přímo sousedící) v okolí, když klidové a soukromé plochy zahrad se stávají opticky a akusticky přístupné pro 12 nově navržených bytů, okolní pozemky a domy jsou výrazně stíněny, záměry vlastníků sousedních staveb rodinných domů na rozšíření (plošné či výškové) jsou prakticky vyloučeny. Stavba zasahuje celou plochu pozemku, garážová část je fakticky nadzemní stavbou (nikoli v I.podzemním podlaží); umístěním bytového domu došlo k ovlivnění tradiční zástavby rodinnými domy, poukazují na rozdíl v zastavěnosti pozemků a koeficient podlažní plochy objektu navrženého, který je 5x větší než byl bouraný rodinný dům původní. Rozpor s ust. čl. 4 odst., 1 vyhl. OTHP vyplývá i z odborného posouzení technického oddělení OST MHMP, o které se napadené usnesení opírá. Rozpor s čl. 13 odst. 1 OTHP spatřují žalobci v tom, že do ucelené zástavby rodinných domů a dvojdomů, architektonicky jednotné je navržena stavba v této zástavbě atypická, neodpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru zástavby především hmotou. Oproti uvedenému územnímu rozhodnutí je žalobcům známo, že stavební úřad v jiném, skutkově i právně stejném případě nepovolil umístění stavby k žádosti p. R., ač tento žádal o umístění stavby rodinného domu toliko mírně přesahující okolní zástavbu rodinných domů, dopustil se tak porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný měl proto ve smyslu ust. § 94 odst. 1, § 95 odst. 1 a § 97 odst. 3 správního řádu, pakliže zjistil porušení právních předpisů zrušit nebo změnit rozhodnutí o umístění stavby, nikoli řízení zastavit a jeho rozhodnutí je nezákonné.

Žalobce ad c), jako vlastník sousedních nemovitostí: domu čp. 233 na parc.č. 1675 (zastavěná plocha a nádvoří) a dále pozemku parc.č. 1676 (zahrada), bezprostředně sousedících s pozemky na nichž se stavba umístěje, v podané žalobě shrnul postup stavebního úřadu v územním řízení, uvádí, že společnost MARKING (stavební společnost, které bylo vydáno územní rozhodnutí, kterým se povoluje umístění stavby šestipodlažního domu „Residence Swisshouse“), nesplnila povinnost informovat o svém záměru a o podání žádosti o umístění stavby. Žádný z mezujících sousedů se tak nedozvěděl o probíhajícím řízení(a nemohl se tak účastnit jednání) a rozhodnutí o umístění stavby bylo doručováno veřejnou vyhláškou, vyvěšenou na úřední desce od 12.5.2009 do 29.5.2009. Žalobce proti němu podal odvolání a žádost o navrácení lhůty i žádost o přezkumné řízení s žádostí o nové jednání, toto řízení však bylo zastaveno, ač napadl nezákonnost rozhodnutí o umístění stavby. Nezákonnost rozhodnutí o zastavení přezkumného řízení spatřuje žalobce v tom, že přezkumné řízení, i když je zjištěno, že došlo k vydání rozhodnutí v rozporu se zákonem, lze zastavit jen pokud jsou splněny následující dvě podmínky. První, že by společnost MARKING byla při vydání územního rozhodnutí v dobré víře a druhá, že by společností

MARKING zrušením územního rozhodnutí vznikla újma, která by byla ve zjevném nepoměru k újmě jiného účastníka. Žalobce tvrdí, že společnost MARKING nebyla při vydání územního rozhodnutí v dobré víře, protože neprokázala, ač nese důkazní břemeno, splnění informační povinnosti, a to, že vyvěsila informace o svém záměru u stavby, nebo pozemku do doby veřejného ústního jednání. Společnost tuto zákonem uloženou povinnost nesplnila a žalobce se proto nemohl dostavit k ústnímu jednání a nemohl tak uplatnit své námitky proti výstavbě šestipodlažního domu. To, že společnost MARKING svůj záměr na výstavbu šestipodlažního domu nevyvěsila, žalobce dokládal čestnými prohlášeními sousedů. Namítá, že žalovaný v rozporu s logikou a důkazními prostředky žalobcem doloženými (prohlášeními sousedů) dospěl k závěru, že není-li doloženo prokázání splnění informační povinnosti, „*pak nelze ani prokázat, že tato povinnost splněna nebyla*“.

Žalobce ad c) dále namítá, že společnosti MARKING nevzniká územním rozhodnutím újma, která by byla ve zjevném nepoměru k újmě jiného účastníka, žalovaný se v rozporu s ust. § 94 odst. 4 správního řádu posouzením újmy vzniklé žalobci, resp. dalším účastníkům a újmy veřejnému zájmu nezabýval dostatečně, tvrzení a důkazy v tomto směru pominul. Žalobce tvrdí, že jeho újma, popř. újma ostatních účastníků spočívá předně ve snížení hodnoty rodinných domů v okolí stavby, ve znemožnění zástavby sousedních pozemků v souladu s územněplánovací dokumentací, změně hydrologických podmínek a znehodnocení studny žalobce, snížení míry oslunění a denního osvětlení jeho rodinného domu a pozemku, dále zasahuje do možnosti dalšího rozvoje území, mění architektonický charakter prostředí, které pozůstává z rodinných domů a narušuje tak pohodu bydlení a zdravého životního prostředí, přináší zhoršení plynulosti a bezpečnosti provozu na přilehlých komunikacích a další vlivy, jimiž se žalovaný ani pro srovnání s újmu stavebníka nezabýval. V daném případě tak podle žalobce existuje zjevný nepoměr mezi újmu jeho a dalších sousedů a újmu, která by vznikla stavebníkovi.

Městský soud rozhodl o žalobách usnesením ze dne 21.7.2010 tak, že žaloby spojil ke společnému projednání a obě žaloby odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm.d) s.ř.s., z důvodů v tomto usnesení uvedených, stručně shrnuto, soud dospěl k závěru, že přezkumné řízení je prostředkem dozorčího práva a rozhodnutí o zastavení přezkumného řízení není rozhodnutím, kterým by došlo k určení, zrušení či změně práv nebo povinností žalobců ve smyslu § 65 s.ř.s. a tímto rozhodnutím jen žalovaný vyjádřil, že mimořádné procesní prostředky dozorčího práva se v této věci nepoužijí a že původní rozhodnutí správního orgánu (tj. v daném případě územní rozhodnutí) se nijak nemění. Rozhodnutí proto s odvoláním na judikaturu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.4.2003, č.j. 5 A 170/2002-15, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS č.5/2004 pod č. 197, rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 25/2008-81, a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikované pod č. 1831/2009 Sb.NSS) považoval za vyloučené ze soudního přezkumu podle ustanovení § 70 odst.1 písm.a) s.ř.s.

Ke kasační stížnosti žalobce c) Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19.5.2011 č.j. 1 As 36/2011 uvedené usnesení zrušil v celém rozsahu a zavázal Městský soud v Praze právním názorem, z něhož vyplynulo, že napadené rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu a soudu přísluší žalobami napadené rozhodnutí přezkoumat a ve věci meritorně rozhodnout. Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že (bod III.C Přezkumné řízení a povaha rozhodnutí podle § 94 odst. 4 správního řádu), na otázku přezkumu usnesení vydaného podle § 94 odst. 4 správního řádu uvedená judikatura nedopadá, poukázal na rozdíl oproti tzv. starému správnímu řádu (tj. zákon č. 71/1967 Sb., o řízení správním), který nedovoloval, v případě, že správní orgán shledal přezkoumávané rozhodnutí v rozporu s právním předpisem, i přes tuto

skutečnost za splnění určitých podmínek řízení zastavit (neobsahoval tedy ustanovení obdobné současnému § 94 odst. 4 správního řádu). Dále uvedl, že v daném případě tedy rozhodují správní orgány v režimu tzv. absolutní volné úvahy (srov. Hendrych, D., c. d., s. 553), kdy zákon svěřuje správnímu orgánu naprostou volnost volby (zahájit řízení či nezahájit, přezkoumat napadené rozhodnutí či nepřezkoumat) a rozhodnutí založená na absolutní volné úvaze správních orgánů nejsou automaticky vyňata ze soudního přezkumu (sp. zn. 6 A 25/2002, sp. zn. 2 As 31/2005, sp. zn. 7 Afs 15/2007, sp. zn. 8 Afs 85/2007, III. ÚS 2556/07). Dovodil tak, že „vydáním usnesení o zahájení řízení z důvodu protiprávnosti přezkoumávaného rozhodnutí, je prostor pro absolutní volnou úvahu správního orgánu víceméně vyčerpán. Pro možnost zastavit podle § 94 odst. 4 takto zahájené řízení, zákon v tomto ustanovení vyjmenovává přesná kritéria, jež musí před tím, než přezkumné řízení zastaví, či napadené rozhodnutí zruší, správní orgán bezpodmínečně posoudit. Pokud dojde k závěru, že jsou tyto podmínky naplněny, řízení podle § 94 odst. 4 zastaví (nikoli tedy může zastavit); pokud naplněna nejsou rozhodnutí zruší, změní, popřípadě zruší a vrátí správnímu orgánu (§ 97 odst. 3, nikoli tedy může zrušit, může změnit apod.); prostor pro správní uvážení je tedy v tomto případě omezen. Zákon správnímu orgánu ukládá povinnost provést posouzení naplnění podmínek podle § 94 odst. 4 (byť se jedná o posuzování neurčitých právních pojmů jako je dobrá víra, zjevně nepoměrná újma apod., jejichž výklad musí správní orgán podat v rámci správního uvážení). Neučiní-li tak, vymyká se takové jednání správního orgánu zákonným mezím a svědčí o jeho libovůli při projednávání takové věci.... V nyní projednávaném případě se legitimní očekávání účastníků projevuje tak, že od správního orgánu jež v usnesení o zahájení přezkumného řízení uvedl, že přezkoumávané rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, očekávají postup podle ustanovení zákona, tedy že přistoupí k posuzování naplnění podmínek podle § 94 odst. 4 správního řádu“.

Nejvyšší správní soud následně dovodil, že[25] „Pokud již bylo přezkumné řízení zahájeno a správní orgány shledaly, že byl porušen právní předpis (nelze tedy řízení zastavit podle § 97 odst. 1), může se dále postupovat pouze dvěma způsoby – buď řízení zastavit při naplnění podmínek obsažených v § 94 odst. 4 správního řádu, nebo přezkoumávané rozhodnutí zrušit nebo změnit, popřípadě zrušit a věc vrátit odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně (§ 97 odst. 3 správního řádu). O tomto zrušujícím rozhodnutí lze v souladu s rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 4 As 31/2006 – 73, konstatovat, že je rozhodnutím ve smyslu § 6 5 s . ř. s . a podléhá soudnímu přezkumu ve správním soudnictví, neboť zasáhlo do existujících hmotných práv účastníků původního správního řízení, nabytých pravomocným rozhodnutím správního orgánu. Je proto zcela v souladu s principem rovnosti účastníků řízení, aby se stejným způsobem mohli účastníci bránit i rozhodnutí o zastavení přezkumného řízení, v případě, že je přezkoumávané rozhodnutí dle názoru správních orgánů v rozporu s právními předpisy, avšak při zvážení dopadů na jednotlivé účastníky a veřejný zájem a s ohledem na dobrou víru účastníka – adresáta přezkoumávaného rozhodnutí, rozhodne správní orgán o zastavení řízení“. Podle uvedeného rozsudku dále [29] „Městský soud musí v dalším řízení posoudit, zda se správní orgán v dostatečné míře zabýval podmínkami pro zastavení řízení dle § 94 odst. 4 správního řádu. Tedy zejména, zda poměřoval újmu, kterou by zrušení rozhodnutí způsobilo účastníku s újmou, která již vznikla ostatním účastníkům, či veřejnému zájmu a zda uvedl kritéria, podle kterých míru újmu na nabytých právech měřil, které okolnosti zohlednil, co v daném považoval za veřejný zájem apod. Dále je nutno, i vzhledem ke všem námitkám žalobců vzneseným v průběhu řízení, zjišťovat, zda se správní orgán zabýval otázkou, zda vůbec nabyt účastník, na jehož žádost bylo přezkoumávané územní rozhodnutí vydáno, práva z tohoto rozhodnutí v dobré víře“.

Městský soud v Praze vázán předně uvedeným proto v řízení opět spojil žaloby podané žalobci ke společnému projednání usnesením ze dne 3.8.2011, současně vyrozuměl osoby na řízení zúčastněné, kdy se do řízení přihlásil žadatel (investor) spol. MARKING s.r.o., nástupcem po zemř. V. H. se stal žalobce ad a) J.H..

Z vyjádření žalobce ad c) vyplynulo, že stavba, která byla předmětem rozhodnutí o umístění stavby (tedy i předmětem následného přezkumného řízení) je fakticky provedena a dokončena. *Soud pro úplnost dodává, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobce ad c) napadl u tohoto soudu i certifikát autorizovaného inspektora vydaný na tuto stavbu autorizovaným inspektorem dne 9.12.2009 pod č.j. 710923; v řízení o této žalobě pod 9 Ca 30/2010 soud postupoval tak, že poprvé odmítl žalobu (pro nedostatek podmínek řízení), Nejvyšší správní soud toto usnesení zrušil (pod č.j. 1 As 72/2010-110). Následně pak tento soud žalobu odmítl a věc postoupil Ministerstvu pro místní rozvoj. Toto usnesení Nejvyšší správní soud rozsudkem pod č.j. 1 As 92/2011-182 opět zrušil; nyní je toto řízení u soudu neskončeno/.*

Žalovaný Magistrát hl.m. Prahy ve vyjádření ze dne 5.10.2011 k žalobám uvedl, že ohledně žalobců manž. H. se zabýval jejich námitkami a odkázal na vydané rozhodnutí; k námitce, že nebyla povolena stavba panu R., uvedl, že mu o tom není nic známo. K námitce stran postupu dle § 94 odst. 1, § 95 odst.1 a § 97 odst. 3 uvádí, že žalobci v žalobě neuvádějí jaká faktická újma jim umístěním předmětné stavby vznikla, pouze odkazují na uvedený případ p. R..

K námitce žalobce P. M., *že investor nebyl v dobré víře, protože nebylo prokázáno, zda informace o záměru byla či nebyla v procesu územního řízení investorem zveřejněna a že důkazní břemeno nese v tomto směru investor (stavebník)*, žalovaný uvedl, že tato povinnost je v ust. § 87 odst. 2 stavebního zákona dána investorovi, stavební zákon neukládá stavebnímu úřadu žádnou kontrolní povinnost, ani důkazní povinnost žadateli, pouze stanoví, že když žadatel tuto informační povinnost nesplní, že stavební úřad nařídí opakované jednání. Stavební úřad oznámí zahájení řízení účastníkům (§87 odst.1), tato povinnost byla splněna a vedlejším účastníkům řízení bylo oznámení o zahájení doručováno veřejnou vyhláškou (§ 24 odst. 2 správního řádu). Nebylo zjištěno, že by účastníci při jednání či před namítali absenci předmětné informace.

Tvrzení žalobce ad c), *že stěžil mohl prokázat nesplnění této povinnosti*, žalovaný odmítá s tím, že žalobce byl o zahájení územního řízení informován veřejnou vyhláškou a na internetu, tedy v souladu se zákonem.

K tvrzení, *že žadateli změnou nebo zrušením územního rozhodnutí nevznikne žádná újma, která by byla ve zjevném nepoměru k újmě jiného účastníka či újmě veřejného zájmu, když újmu vzniklou sobě a ostatním vedlejším účastníkům spatřuje ve snížení tržní hodnoty RD, v optické a akustické přístupnosti domu a pozemku v jeho vlastnictví uživatelům bytového domu „Swisshouse“, ve snížení pohody a kvality bydlení-* žalovaný uvedl, že pojem „pohoda bydlení“ charakterizuje stav bydlení v klidu a spokojenosti, z hlediska objektivistického je pojem tvořen souhrnem činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé atd., tedy tím, že jsou dodrženy limity hluku, čistota ovzduší, přiměřené množství zeleně, nízké emise pachů a prachu, oslunění. V daném případě nebylo zjištěno, že by umístěním stavby došlo k porušení uvedených složek obecně požadovaných standardů.

K tvrzení tohoto žalobce *stran snížení tržní hodnoty nemovitostí v jeho vlastnictví* žalovaný namítá, že žádný právní předpis negarantuje určitou konkrétní tržní hodnotu nemovitostí, tato je obecně proměnlivá a závisí na mnoha faktorech, žalovanému není známo z jakého důvodu či jakým konkrétním způsobem by samo umístění stavby snížilo tržní hodnotu okolních nemovitostí (žalobce toto nedokazuje). Žalovaný v procesu přezkumného

řízení nezjistil žádnou prokazatelnou újmu způsobenou žalobci v souvislosti s umístěním předmětné stavby.

K námitce *znemožnění jakékoli zástavby sousedního pozemku, změny hydrogeologických podmínek a znehodnocení studny žalobce, snížení míry oslunění a denního osvětlení RD a pozemku žalobce, k zásahu do dalšího rozvoje území, ovlivnění prostředí lokality, zastínění pozemků a domu mezujících sousedů, ztráty soukromí a narušení plynulosti a bezpečnosti provozu na přilehlých komunikacích*, žalovaný uvádí, že žalobcem tvrzené domněnky nebyly zjištěny ani prokázány, a to ve všech stupních řízení (i v následném certifikačním řízení autorizovaným inspektorem).

Závěrem žalovaný doplnil, že stavba byla již provedena, má za to, že věc hodnotil objektivně a poukazuje na to, že z procesně právního hlediska je předmětná věc promlčená s odkazem na ust. § 97 odst. 2 správního řádu. Navrhl proto žaloby zamítnout.

Při jednání konaném dne 21.2.2012 zástupce žalobců manž. H. odkázal na podanou žalobu a současně oponoval vyjádření žalovaného ohledně konkrétní újmy v právech žalobců a tvrzení v žalobě (tuto repliku předložil současně písemně, v soudním spise str.145-147). K důkazu ohledně tvrzené újmy umístěním stavby žalobci manž. H. navrhli fotografie jejich domu a již zhotovené stavby, s tím, že z nich plyne vzájemná poloha a tvrzená újma v jejich právech; tento navrhovaný důkaz soud provedl. Oproti tomu nebylo doplněno dokazování o navrhovaný doklad o podmáčení jejich pozemku, a to z důvodů, že k tomuto mělo dojít dle tvrzení žalobců vlivem zhotovení stavby na stávající stav podzemních vod; soud proto vzhledem k předmětu tohoto řízení v dané fázi toto doplnění dokazování shledal nadbytečným.

Zástupce žalobce ad c) P.M. setrval na podané žalobě v plném rozsahu, poukázal na to, že předmětnou stavbou bytového domu o šesti podlažích byl zastaven celý pozemek až k hranici mezujících sousedů, od rodinného domu žalobce je ve vzdálenosti 9m, ohledně odstupových vzdáleností poukázal na jím podaný podnět z 11.8.2009. pro zastavení řízení nebyly v daném případě splněny podmínky, protože investor nenabyl práva v dobré víře a žalovaný se nezabýval vážením újmy investora ve vztahu k újmě, která by mohla vzniknout dalším účastníkům či na veřejném zájmu.

Žalovaný oponoval obdobně jako v předně uvedeném vyjádření.

Městský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), včetně jím aprobovaného závěru, že se proti tomuto rozhodnutí nelze odvolat, a proto přezkoumal žalobou napadené usnesení Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 19.4.2010 v rozsahu žalobních námitek žalobci uplatněných v podaných žalobách, zejména, zda usnesení žalovaného naplnilo všechny požadavky stanovené § 94 odst. 4 a 5 správního řádu a zda je v něm přesvědčivě zdůvodněn závěr o existenci podmínek pro zastavení řízení ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu. Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné; o námitkách žalobců uvážil takto:

Nejvyšší správní soud již ve shora uvedeném rozsudku, jímž je soud vázán, uvedl [body 23a 24], že *„správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře a ochrany oprávněných zájmů osob ve spojení se zásadou přiměřenosti zásahu do těchto práv (§ 2 odst. 3 správního řádu), jejichž konkrétním projevem je mimo jiné právě povinnost správních orgánů poměřovat újmy účastníků, které by vznikly zastavením přezkumného řízení o protiprávním rozhodnutí správního orgánu (§ 94 odst. 4 správního řádu) či při změně či*

rušení takového rozhodnutí (§ 94 odst. 5 ve spojení s § 97 odst. 3). Po správních orgánech je v přezkumném řízení požadováno, aby citlivě vážily veškeré okolnosti a vydaly takové rozhodnutí, které by nevyvolalo větší poruchy správy, ani větší újmu účastníkům, než způsobilo původní protiprávní rozhodnutí. Proto také dává v určitých případech přednost možnosti ponechat nezákonné rozhodnutí beze změn. Nedostojí-li však správní orgány této své povinnosti, zákonem chráněná nabytá práva účastníků předchozích řízení mohou být dotčena, a to i tím, že nebylo zkoumáno, zda jim protiprávním rozhodnutím nemohla být způsobena nepřiměřená újma. Úvahy o míře zásahu do nabytých práv pak musí být bezpodmínečně součástí takových rozhodnutí. Cílem přezkumného řízení je v první řadě náprava nezákonnosti vydaných rozhodnutí. Je proto nepřípustné, aby samotné rozhodnutí vydané v přezkumném řízení vybočovalo ze zákonných mantinelů“.

V daném případě je mezi stranami nesporné, že rozhodnutím o umístění stavby ze dne 4.5.2009 stavební úřad povolil umístit stavbu bytového domu „Residence Swisshouse“ na pozemcích parc.č. 1677 (kde stál původní rodinný dům čp. 232) a parc.č. 1678 (původně zahrada) a parc.č. 2046/1 (ostatní plocha) v k.ú. Podolí. Bytový dům dle návrhu a podmínek územního rozhodnutí (podm.č.1 až 21) má nepravidelný pravoúhlý půdorys (max 33 x 18,5 m) s garážovou podnoží, která přesahuje obvod bytové části a bude mít půdorys (46 x 25m) kopírující hranice stavebního pozemku, tato plocha bude částečně zapuštěna do svažitého terénu, stavba má jedno podzemní podlaží a 5 nadzemních. Podmínka č. 5 územního rozhodnutí pak udává odstupové vzdálenosti fasády (bytové části) domu od společných hranic se sousedními pozemky a stavbami na nich. Konkrétně i od domu manž. H. čp.228 na parc.č. 1684 (v nejužším místě 18,7m) a od společné hranice s jejich parc. č. 1685/1 (zahradou) 3m. Ze západní strany, směrem k pozemku P.M. parc.č. 1676 (zahrada) od společné hranice také 3m, mezi bytovým domem a rod. domem tohoto žalobce čp. 233 na parc. č. 1675 má být v nejužším místě odstup 13m.

Stavební úřad za účastníky řízení, jejichž práva by mohla být dotčena označil mj. (str. 7) jak manž. H., tak p. P. M. jako účastníky dle § 85 odst. 2 stavebního zákona, kterým doručoval jak oznámení o zahájení řízení s oznámení o nařízení ústního jednání, tak toto územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou. Konstatoval pak, že námitky účastníků řízení nebyly podány (str. 11). Územní rozhodnutí bylo vypraveno 12.5.2009 a vyznačena na něm právní moc dne 12.6.2009.

Podáním ze dne 11.8.2009 žalobce P. M. podal odvolání proti tomuto rozhodnutí současně téhož dne žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání námitek, spolu s těmito námitkami a s žádostí o nařízení nového ústního jednání. Současně pak podal i podnět k zahájení přezkumného řízení, který byl dle spisu předloženého žalovaným žalovanému doručen 25.8.2009 (ve správním spise žalovaného je však k předkládací zprávě stavebního úřadu kromě plných mocí přijato až podání žalobce z 18.9.2009). V odvolání i v podnětu k přezkumu územního rozhodnutí byly vzneseny námitky proti způsobu doručování mezujícím sousedům a nesprávné aplikaci ust. § 87 odst. 2 stavebního zákona s tím, že žádný nebyl o záměru informován, a dále konkrétně uplatněny námitky nedodržení odstupových vzdáleností ve smyslu čl. 8 odst. 2, odst. 4 a odst. 9 vyhl.OTPP s tím, že pokud je sklopena celá výška stavby výrazně přesahuje celý rodinný dům žalobce ad c), investor pak nepožádal o udělení výjimky. Namítán byl rovněž nesoulad s čl. 4 odst.1 a odst. 4 vyhl. OTPP (slučitelnost parametrů stavby se stávající zástavbou a znemožnění způsobu zástavby sousedního pozemku), porušení § 2 odst. 4 správního řádu (stran nepovolení stavby rodinného domu mírně přesahujícího okolní zástavbu mezujícímu sousedu p. R.) a neúplné podklady stran připojení stavby na komunikace. Podnět byl doplněn dalšími podáními ze dne

4.9. a 15.9. 2009, mj. i o čestná prohlášení sousedů, že v místě nebylo vyvěšeno oznámení o záměru resp. o konání ústního jednání a o výpočet sklopení výšky navrhovaného domu ve vztahu k sousednímu pozemku žalobce ad c), vizualizaci modelu stavby ve vztahu k okolí, zákrasy odstupových vzdáleností apod. (a dále po zahájení přezkumného řízení dalšími, např. z 27.10.2009). Žádost o přezkumné řízení ze dne 7.8.2009 byla podána i manžely H. (i V.H.) stavebnímu úřadu doručena 31.8.2009, žalovanému předána až 29.10.2009 s tím, že omylem byla založena v jiném spise. Námitky v ní uplatněné obsahově shodné s námitkami žalobce ad c), ohledně odstupových vzdáleností od domu čp. 228/5 těchto účastníků umístěného severně od navrhované stavby, je namítáno, že dle čl. 8 odst. 2 vyhl. OTPP při sklopení výšky protilehlé stěny dojde k překrytí více než poloviny zastavěné plochy jejich domu, obdobně namítán rozpor s čl. 4 odst.1 a 4 vyhl. OTPP a porušení § 2 odst. 4 správního řádu a neúplné podklady stran povolení připojení vjezdu.

Mezitím žalovaný usnesením ze dne 20.10.2009 zahájil přezkumné řízení, v němž na základě předběžného posouzení obsahu územního rozhodnutí a odborného posouzení technického oddělení OST MHMP uvedl, že je důvodné podezření, že stavba je umístěna v rozporu s čl. 4 odst. 1, čl. 8 odst. 2, existuje pochybnost o souladu výrokové části územního rozhodnutí s navrhovaným stavebním záměrem, podmínka č. 4 stanoví odlišný číselný údaj výšky horního líce atiky střechy než je uvedeno v projektové dokumentaci, podmínka č. 5 není průkazná, podle projektu jsou obvodové stěny navrhovaného domu až na hranici pozemku a pod. Žalovanému byly podáním z 27.10.2009 (i následnými) na vědomí zaslána sdělení stavebnímu úřadu, že ve věci se připravuje vydání certifikátu autorizovaného inspektora, s žádostí o rozhodnutí stavebního úřadu, že stavba je nezpůsobilá pro zkrácené stavební řízení (i z dalších podání vyplývalo, že účastníci se snažili dosáhnout zastavení demolice stávajícího objektu původního, přerušení zkráceného stavebního řízení a následně po vydání certifikátu i zastavení realizace vlastní stavby). Z podání doručeného žalovanému 6.11.2009 vyplývá, že obdobný podnět podali i další vlastníci sousedních pozemku p.E.K. a P. H.. Na vědomí obdržel žalovaný rovněž námitky uplatněné žalobcem ad c) v řízení o vydání certifikátu autorizovaného inspektora (podání z 23.11.2009), podnět byl dále konkretizován podáním z 3.12.2009 žalobcem ad c). Certifikát byl následně vydán 10.12.2009 (resp. 9.12.2009) a oznámení o tom žalovanému zasláno investorem 5.1.2010 (stavebnímu úřadu 4.1.2010).

Žalobou napadené usnesení ze dne 19.4.2010 o zastavení přezkumného řízení konstatuje, že přezkumné řízení bylo zahájeno oznámením usnesení ze dne 20.10.2009, proti tomuto usnesení bylo podáno odvolání investorem, o kterém ministerstvo rozhodlo 15.1.2010 pod č.j. 1088/2010-83/82 tak, že toto usnesení zčásti změnilo, v ostatním potvrdilo (nabylo právní moci 20.1.2010). Žalovaný uvedl, že pokračoval v přezkumném řízení a zjistil, že umístěná stavba nesplňuje požadavky čl. 8 odst. 2 vyhl.OTPP, protože podle tohoto čl. by měla splňovat odstupovou vzdálenost od sousedního domu č.p. 233 (*tj. dům žalobce P. M.*) v hodnotě 13m od obvodové stěny 1. podzemního podlaží, dle dokumentace je tato vzdálenost jen 9,781m. Rovněž vzdálenost od domu č.p. 231 k.ú. Podolí (*dům p. K.*) měla by být 11,1m od obvodové stěny 1.PP, dle dokumentace je pouze 10,302m. Žalovaný dále uvedl, že z ust. čl. 8 odst. 2 vyhl. OTPP lze povolit výjimku dle čl. 63 vyhl.OTPP, pokud nebude ohrožena bezpečnost, ochrana zdraví a další ukazatele stanovené OTPP a současně bude dosaženo účelu sledovaného OTPP. Nebylo prokázáno, že by stavba působila uvedené negativní vlivy, dle obsahu posudku oslunění a denního osvětlení z října 2008 navrhovaný bytový dům vyhovuje, a to jak z hlediska vlastních bytů, tak u obytných místností ve stávajících okolních domech orientovaných k novostavbě.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že posuzoval dobrou víru žadatele (investora), bylo zjištěno, že žádost byla řádná a úplná, dokumentace byla zpracována autorizovanou osobou a splňuje obsahové požadavky. Zahájení řízení bylo oznámeno účastníkům veřejnou vyhláškou v souladu s ust. § 87 odst. 1 stavebního zákona, a to vedlejším účastníkům podle § 85 odst. 2 stavebního zákona a v souladu s ust. § 25 odst. 2 správního řádu (zveřejněno od 25.3. do 14.4.2009 včetně zveřejnění umožňujícím dálkový přístup). Dále žalovaný uvedl, že z obsahu předloženého spisu nelze jednoznačně prokázat, že informace o záměru byla žadatelem vyvěšena po dobu od oznámení zahájení územního řízení do doby ústního jednání na pozemku stavby, nelze však ani prokázat, že tato informace vyvěšena nebyla. Tato povinnost je zákonem uložena žadateli, její nesplnění je sankcionováno opakovaným ústním jednáním a pokutou. Informovanost ze strany stavebního úřadu byla splněna, informační povinnost žadatele je institutem doprovodným, stavební úřad nemá povinnost kontrolovat její splnění, účastníci se však mohou domáhat opakování ústního jednání pokud nejpozději při jednání v souladu s koncentrační zásadou namítnou, že nebyla splněna. Tvzení o nesplnění informační povinnosti proto neshledal důvodem pro zrušení územního rozhodnutí.

Žalovaný hodnotil rovněž hledisko výše újmy žadatele ve vztahu k újmě účastníků a uvedl, že na základě územního rozhodnutí byl vydán certifikát dne 10.12.2009 a 4.1.2010 předloženo oznámení stavby stavebnímu úřadu. Případné zrušení územního rozhodnutí tak nezpůsobí zrušení vydaného certifikátu, stavba byla zahájena, případné zrušení územního rozhodnutí předně nepůsobí zrušení certifikátu, v její realizaci může být pokračováno. Případné odstraňování stavby, zahájené v dobré víře na podkladě pravomocného územního rozhodnutí, by jednoznačně způsobilo osobě stavebníka nepoměrně větší újmu, než jakou jsou důsledky územního rozhodnutí způsobitelné poškodit vedlejší účastníky, a to vlastníky sousedních nemovitostí omezením intimity rodinného bydlení, neboť nebylo zjištěno, že by stavba umístěním ohrožovala bezpečnost, životy a zdraví lidí nebo zásadním způsobem ohrožovala jejich zájmy chráněné vyhl. OTTP. Následně odkázal na ust. § 94 odst. 4 správního řádu.

Městský soud v Praze předně k poukazu žalovaného na ust. § 97 odst. 2 správního řádu tj. nemožnost pokračovat v přezkumném řízení z důvodu uplynutí lhůty odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 21/2010-232 (publikovaný pod č. 2364/2011 Sb. NSS), v němž byl zaujat výklad k uvedenému ustanovení v tom smyslu, že se uvedená lhůta vztahuje pouze na první v přezkumném řízení vydané rozhodnutí „prvního stupně“ a po jeho zrušení lze v přezkumném řízení pokračovat. K poukazu žalovaného, že zrušení či změna územního rozhodnutí v přezkumném řízení by neměla vliv na další postup, vzhledem k tomu, že bylo vydáno stavební povolení (certifikát autorizovaného inspektora) a stavba realizována, je nutno dodat, že tato okolnost sama o sobě nemůže zvrátit povinnost soudu k podané žalobě přezkoumat napadené rozhodnutí o zastavení přezkumného řízení, které bylo vedeno ohledně vydaného územního rozhodnutí. Soud přezkoumává toto rozhodnutí z hlediska jeho souladu se zákonem ve vztahu ke skutkovému a právnímu stavu v době jeho vydání. Z řízení předcházejícího vydání žalobou napadeného rozhodnutí a z jeho odůvodnění vyplývá, že v době zahájení přezkumného řízení nebyla stavba povolena, vydání stavebního povolení ve zkráceném stavebním řízení (vydání certifikátu) se žalobci jako účastníci řízení bránili dostupnými právními prostředky (zda a jak o nich bylo rozhodnuto spis žalovaného ani rozhodnutí nereflektuje). Následná realizace stavby byla k datu vydání napadeného rozhodnutí teprve v počátku. Vydaný certifikát (stavební povolení) byl v té době také již

napaden žalobou u tohoto soudu pod sp.zn. 9A 30/2010 (výsledek tohoto řízení pak nelze předjímat).

Městský soud v Praze na základě předně uvedeného obsahu správního spisu dospěl k závěru, že napadené usnesení žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a žalovaný nedostál předně povinnosti řádné úvahy dotčení práv nabytých investorem v dobré víře a nebylo řádně zkoumáno, zda žalobcům (případně dalším účastníkům řízení) protiprávním rozhodnutím nemohla být způsobena nepřiměřená újma.

Všichni tři žalobci /tzn. i žalobci ad a),b)/ jako mezující sousedé ohledně umístění předmětné stavby na sousedním pozemku konkrétně v podnětu k přezkumnému řízení namítali nedodržení odstupových vzdáleností ve smyslu čl. 8 odst. 2 vyhl.OTPP, k tomu poukazovali (za předpokladu, že v protilehlých stěnách kolidujících staveb jsou okna obytných místností) na výšku stavby a vzdálenost protilehlých stěn s ohledem na její nepravidelný rozměr ve vztahu k podzemnímu podlaží a podlažím nadzemním, na navrhované zastavění pozemku investora až k hranici sousedních pozemků atp. Žalovaný se nejen nedostatečným způsobem vypořádal s námitkou nedodržení tohoto čl. 8 odst. 2 cit. vyhl. OTTP, kdy poukázal jen na podle něho nedodržené odstupové vzdálenosti a možnost udělení výjimky stran těchto a shledal splněným předpoklad „dosažení účelu sledovaného OTTP“ a vyloučení negativních vlivů toliko s obecným odkazem na studii denního osvětlení a oslunění, ale vůbec se nezabýval namítaným nedodržením i čl. 8 odst. 4 a odst. 9, zvláště pak ani nedodržením čl. 4 odst. 1 a odst. 4 vyhl. OTTP a porušením § 2 odst. 4 správního řádu, ani dalšími vznesenými námitkami. Absence řádného posouzení všech relevantních námitek působí nejen nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ale i nepředvídatelnost, když již v oznámení o zahájení přezkumného řízení bylo podezření o umístění stavby v rozporu s čl. 4 odst. 1 vyhl.OTPP (kromě i dalších nesrovnalostí samotného výroku územního rozhodnutí) podepřeno odborným posouzením technického oddělení OST MHMP. Absence vypořádání se s těmito námitkami v úplnosti je navíc předpokladem pro řádnou úvahu o míře dotčení práv a oprávněných zájmů mezujících sousedů (ale i veřejného zájmu) a porovnání této újmy účastníků řízení s újmou, která by mohla vzniknout investorovi zrušením nebo změnou pravomocného územního rozhodnutí (s přihlédnutím k fázi přípravy či realizace stavby). Obecný závěr o nepoměrně větší újmě stavebníka (s tím, že v mezidobí dosáhl vydání certifikátu) oproti důsledkům územního rozhodnutí způsobilým vlastníky sousedních nemovitostí omezením intimity rodinného bydlení tak nemá ve zjištěních a úvaze žalovaného provedených tímto rozhodnutím dostatečnou oporu. Soud neshledal, že by žalobci ad a),b) žalobou nevznesli konkrétní námitky (viz shora obsah jejich podání), v případě obou podaných žalob obsah podání koresponduje s námitkami nezákonnosti uplatněnými v podnětu k přezkumnému řízení a napadá způsob, jakým se žalovaný s nimi vypořádal.

Soud rovněž musel přisvědčit námitce žalobce ad c) mířící do závěru žalovaného stran posouzení dobré víry žadatele (investora).

Podle ust. § 87 odst. 2 stavebního zákona má žadatel zajistit, „aby informace o jeho záměru a o tom, že podal žádost o vydání územního rozhodnutí, byla bezodkladně poté, co bylo nařízeno veřejné ústní jednání, vyvěšena na místě určeném stavebním úřadem nebo na vhodném veřejně přístupném místě u stavby nebo pozemku, na nichž se má záměr uskutečnit, a to do doby veřejného ústního jednání. Součástí informace je grafické vyjádření záměru, popřípadě jiný podklad, z něhož lze usuzovat na architektonickou a urbanistickou podobu záměru a na jeho vliv na okolí. Pokud žadatel uvedenou povinnost nesplní, stavební úřad nařídí opakované veřejné ústní jednání“.

Žalobce v podnětu k přezkumnému řízení, doloženém prohlášeními dalších sousedů či obyvatel daného území (i v podnětu jiných účastníků dle § 85 odst. 2 stavebního zákona a v jiných jejich podání) tvrdil, že nebyla tato povinnost žadatelem (investorem) splněna. Z územního rozhodnutí plyne, že žádný z účastníků dle § 85 odst. 2 stavebního zákona námitky nepodal.

Soud nemohl aprobovat v plném rozsahu způsob, jakým se žalovaný vypořádal s tvrzením žalobce ad c), doloženým prohlášeními, že ve smyslu ust. § 87 odst. 2 stavebního zákona žadatel (investor) nesplnil svoji povinnost a tím ve svém důsledku zmařil jeho účast a uplatňování práv v územním řízení. Stavební úřad sice dostal své povinnosti oznámit zahájení řízení v souladu se zákonem dle § 87 odst. 1 stavebního zákona veřejnou vyhláškou, tento způsob oznámení zahájení územního řízení ze strany stavebního úřadu (státního orgánu) stavební zákon stanoví a považuje za odpovídající, avšak současně zavazuje žadatele o vydání územního rozhodnutí navazující povinností dle § 87 odst. 2 stavebního zákona. Z tohoto ustanovení vyplývá mj. nutnost vzájemné součinnosti žadatele se stavebním úřadem, která je v zájmu samotného žadatele, kdy žadateli může být stavebním úřadem určeno místo pro vyvěšení takové informace a kdy zejména stavební úřad nařídí opakované jednání, pokud žadatel uvedenou povinnost nesplní. Současné splnění povinnosti stavebním úřadem oznámit zahájení územního řízení a splnění povinnosti žadatelem zajistit uvedeným způsobem zveřejnění informace o jeho záměru v konkrétním místě uvažované stavby sleduje stejný cíl, a to, aby všichni účastníci územního řízení byli řádně a včas informováni o tom, že takové řízení bylo zahájeno a mohli uplatnit své námitky. Zda došlo ke splnění obou těchto povinností může být účastníky řízení zpochybněno; splnění povinnosti ze strany stavebního orgánu jako orgánu státu musí být jím doloženo, splnění povinnosti ze strany žadatele se předpokládá a platí, že povinnost se považuje za splněnou, není-li prokázán opak. Vzhledem k nastolené dikci ust. § 87 odst. 2 stavebního zákona se jeví doložení splnění povinnosti žadatelem (řádně a v plném rozsahu a po celou dobu) popř. i ověřování jejího splnění stavebním úřadem v praxi problematické. Možnost doložit splnění této povinnosti nebo její splnění ověřit však není vyloučena, zvláště spojuje-li stavební zákon s jejím nesplněním povinnost stavebního úřadu provést nové ústní jednání a je-li její nesplnění i sankcionováno (§ 178 odst. 1 písm.e) stavebního zákona), jak uvádí i žalovaný.

Závěr žalovaného, že z obsahu spisu nelze jednoznačně prokázat, že informace o záměru byla žadatelem vyvěšena po stanovenou dobu a že nelze ani prokázat, že vyvěšena nebyla, proto nemůže obstát. Bylo-li její nesplnění ze strany žadatele žalobcem ad c) (i všech dalších vedlejších účastníků) výslovně namítnuto a od této skutečnosti dovozováno, že žadatel (investor) nemohl být v dobré víře, měl žalovaný vyhodnotit předložené důkazní prostředky a na základě dalších zjištění vyplývajících ze spisu (kdy např. ze samotného územního rozhodnutí vyplývalo, že žádný z vedlejších účastníků neuplatnil námitky) učinit závěr stran splnění či nesplnění této povinnosti. Závěr v tomto směru by měl vliv pak nejen na hodnocení dobré víry žadatele. Stavební zákon zavazuje žadatele touto povinností a její nesplnění je sankcionováno (opakovaným ústním jednáním a pokutou) právě proto, že vedle „oficiálního“ oznámení stavebního úřadu zveřejněním na úřední desce a způsobem umožňujícím dálkový přístup právě tento způsob informování o zahájeném řízení, podle žalovaného „doprovodný“, v konkrétních případech v daném místě představuje reálnou možnost dotčených osob (vedlejších účastníků) skutečně zjistit, že probíhá územní řízení o konkrétním stavebním záměru, který se může jejich práv dotknout.

Soud, ačkoli je si vědom zásady „každý střeží svá práva“, neshledal tak závěr žalovaného stran ust. § 87 odst. 1 a 2 stavebního zákona v rozhodnutí o zastavení

přezkumného řízení vyjádřený dostatečným a úplným. V důsledku této vady nemůže obstát ani úvaha o nepřiměřenosti zásahu do práva žadatele nabytého v dobré víře případným zrušením pravomocného územního rozhodnutí.

Městský soud v Praze proto po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné.

Toliko pro úplnost soud uvádí, že námitka vznesená při jednání korespondující s písemným podáním současně předloženým v bodě 5., že došlo k porušení ust. § 14 odst. 5 správního řádu nebyla shledána důvodnou. Jak bylo vysvětleno při jednání, územní rozhodnutí bylo vydáno stavebním úřadem a podepsáno v té době vedoucí tohoto úřadu Ing. I. J., žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno ředitelkou odboru žalovaného Ing. I.S.. Skutečnost, že v průběhu soudního řízení se Ing. I. J. stala ředitelkou stavebního odboru žalovaného, a proto podepisovala následně podané vyjádření k žalobě, tak nemůže nyní vést k závěru, že je vyloučena z „účasti“ v tomto soudním řízení.

Z výše uvedených důvodů soud žalobami napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), neboť ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobci ad a),b) měli ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů řízení bylo přiznáno. Náklady řízení představují soudní poplatek zaplacený z podané žaloby ve výši 2.000,-Kč. a náhradu nákladů právního zastoupení, a to za čtyři úkony právní služby (převzetí, podání žaloby, podání repliky a účast u jednání) po 2.100,-Kč a 4x paušál po 300,-Kč, v případě společného zastupování dvou osob krácenou o 20%, tj. celkem 14.640,-Kč, zvýšenou o částku daně z přidané hodnoty ve výši 2.928,-Kč, které je zástupce žalobců plátcem; vše dle ustanovení § 7, 9 odst. 3, písm. f), § 11 odst. 1, § 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1.9.2006. Celkem tak náhrada nákladů řízení obou žalobců činí 19.568,-Kč.(výrok II.).

Žalobce ad c) měl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení bylo přiznáno. Náklady řízení představují soudní poplatek zaplacený z podané žaloby ve výši 2.000,-Kč. a soudní poplatek z podané kasační stížnosti ve výši 3 000,-Kč a náhradu nákladů právního zastoupení, a to za čtyři úkony právní služby (převzetí, podání žaloby, podání repliky a účast u jednání) po 2.100,-Kč a 4x paušál po 300,-Kč, tj. celkem 9.600,-Kč, zvýšenou o částku daně z přidané hodnoty ve výši 1.920,-Kč, které je zástupce žalobce plátcem; vše dle ustanovení § 7, 9 odst. 3, písm. f), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1.9.2006. Celkem tak náhrada nákladů řízení tohoto žalobce činí 16.520,-Kč.(výrok III.).

Výrok o náhradě nákladů řízení osoby na řízení zúčastněné se opírá o ust. § 60 odst. 5 s.ř.s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. února 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu